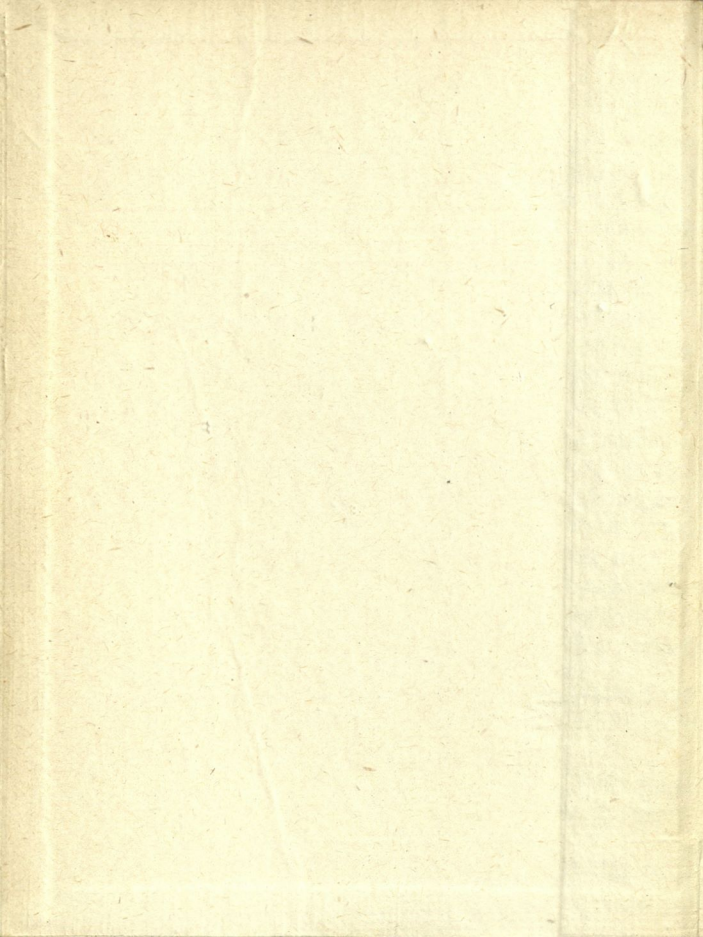
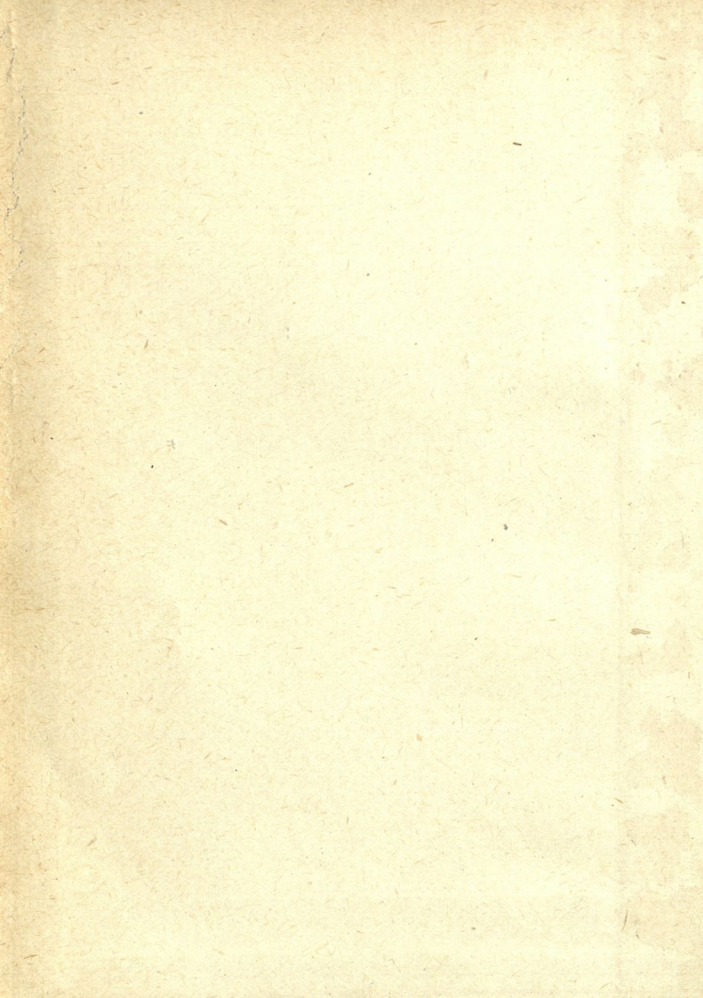

51481

Poština plačana v gotovini.

CENA DIN 2⁻

PAVLIHA

LETO I.

SLOVENJGRADec, 1. JAN. 1930

ŠT. 1.

Pavliha na smučeh.

~~50745~~

51481

Nagradno

tekmovanje

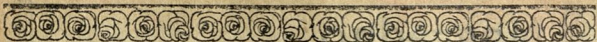
Da se bo „Pavliha“ čimpreje in tembolj razširil, smo se odločili prirediti tekmo za nabiranje naročnikov, katere se lahko udeleži vsak naš čitatelj.

Brez nagrade ne ostane nihče
kdor hoče nabirati naročnike za naš mesečnik.

Za one, ki bodo nabrali največ naročnikov so določene sledeče nagrade:

1. 1000 Din
2. 500 “
3. 250 “
4. 100 “

Vsi ostali dobijo provizijo. - Reflektanti naj pišejo takoj na upravo „Pavliha“ v Slovenjgradcu, nakar jim pošljemo takoj potrebne tiskovine in pojasnilo.

Vsem, ki so dobre volje ...

V današnjih časih, ko tlačijo človeštvo povsod različne krize, nastale zaradi povojnih prilik, si vsak pač zaželi trenutkov, ko more pozabiti na trpko sedanost in se razvedriti s čtivom, kjer ni niti najmanjše sence resnega življenja. Humor je v današnjih dneh pravi tolažnik človeštva, pravi humor, ki je vzet naravnost iz duše našega naroda in je daleč od onega humorja, ki se nam bahavo vsiljuje po kričečih listih in je raditega nenaraven in nikakor ne more zadovoljiti našega človeka, temveč ga samo odvrča od čitanja in mu ubija vso zmisel za pravo humoristično čtivo.

Pri nas še vedno pogrešamo humorističnega mesečnika, ki bi bil res dober prijatelj vsem slojem našega ljudstva. Posebno občutno ga pogrešamo že vsa povojna leta. Kar je izhajalo publikacij, so zamrle druga za drugo, ker niso slonele na pravi podlagi in so stremele samo za tem, da ustrezajo najnižjim človeškim instinktom in so morale prav zaradi tega pasti.

Da bi izpolnili občutno vrzel na našem literarnem polju, smo sklenili, da izdajamo mesečnik „Pavliha“, ki bo za najnižjo ceno prihajal redno med naše ljudstvo in prinašal pristno domače daljše humoreske in domislice, ki

jih bodo krasile tudi domače slike najboljših naših risarjev. List se bo izogibal nemoralnosti in lascivnosti in se bo konsekvntno držal pravih načel narodnega humorja. Ceno smo mu določili na najnižjo mogočo mero, da jo bo z lah-koto utrpel vsak.

Prepričani smo, da bo list ustregel vsem, ki so pri-jatelji humorja. Zato pa vabimo vse v svoj krog, da delamo za narodov humor in ga ohranimo na oni lepi poti, ki jo je hodil doslej. Vse one, ki so dobre volje in hočejo osta-ti dobre volje, pozivamo k sotrudništvu, pa bilo že s pe-resom ali pa z dejanjem. Vsaka hiša naj naroči in čita „Pavliho“ in nikomur ne bo žal, da ga je naročil. Zakaj „Pavliha“ mu bo pregnal vse moreče skrbi in mu čvrstil dušo v težkem boju za obstanek.

List bomo izboljševali in izpopolnjevali od meseca do meseca, da bo ustregel željam in zahtevam svojih čita-teljev. Zato pa sezite vsi po njem in ga podprite moralno in gmotno! In videli bodete, da vas ni varal v vašem pričakovanju in vam je prinesel vse, kar rabite, da ste dobre volje in vedrega duha.

UREDNIŠTVO in UPRAVA.

Pavliha kot sportnik

od Marjance do Mince in obratno.

PAVLIHA ⁵⁷

LETO I.

SLOVENJGRADec, 1. JAN. 1930

ŠT. 1.

Iz Pavlihove kronike.

Bedak je kdor trdi, da je bil zame najlepši oni dan, ko me je oče preklel in je Bog uslišal njegovo kletev. Paglavec sem bil takrat, siromašen paglavec, a zdaj sem star, menda tako star kakor tovariš Ahsaver, ki se potika sam Bog ve kod po svetu. Nikoli se še nisva srečala in čudno bi se pogledala. On, upognjen stavec, brez življenjskega mozga; jaz — star bohem z gladkim, oblizanim obrazom in srcem tako mladim, da bi se smejal.

Paglavec sem bil, ko me je preklel oče in je Bog rekel: „Potikal se boš po svetu, dokler bo še trohica neumnosti živela v tvojem narodu. Burke boš uganjal po svetu in boš v burkah umrl in s teboj umrje zadnja neumnost tvojega naroda.“

In sem pokleknil, se zahvalil Bogu in sem mislil, da je to najlepši trenotek mojega življenja. Živeti od neumnosti svojega naroda — ali ni to krasen poklic, kjer ti ne zmanjka nikoli dobre volje, še manj pa polne sklede? In se redim že stoletja in v vsakem stoletju pomladim za sto let, kadar napravim krasno neumnost in mi ploska narod, ki se pa niti ne zaveda, da je napravil to neumnost on sam, a nikdar Pavliha, veseli pregnanec, ki ga že tisoč let preganja božja kletev iz kraja v kraj.

Pisana moja kronika šteje pač že tisoč debelih zvezkov, a jih ne odprem nikoli, da bi čital po njih. Čitanje je nevarno in sili človeka k plagijastvu, pa bodisi tudi k plagijastvu samega sebe. A kljub temu vestno pišem kroniko, dasi vem, da jo po moji smrti ne bo bral nihče — z mojo smrtjo ne ostane po božji naredbi niti en interesent več, ki bi se zanimal za moje pisarenje.

Takole pozimi se umaknem visoko na planine, bodisi v Bohinj ali pa še višje v Kranjsko goro, Ker mi je glasom božjega prokletstva kri vedno sveža in mlada, sem moderen in tudi hočem biti moderen. In kaj je pri nas modernejše nego smučarstvo, ta krasni sport, ki dviga noge blazirancu in mladi tipkarici? V Ljublani so na moj predlog sklenili, da odpravijo staromodni sport plesa. A ker bi bilo vendar škoda krasnih dvoran in bi morali poginiti podjetni krčmarji prav v zimskem času, so spet na moj predlog sklenili, da namečejo v dvorane vsak dan svežega snega in z balkonov in galerij napravijo moderne skakalnice à la Hansen. In bo imela mladina zabavo, podjetnim krčmarjem ne bo treba umirati pozimi od gladu, stari blaziranci pa bodo imeli svoj užitek kljub temu, da so na svečani seji odločno protestirali, da nosijo mlade device — hlače.

Podnevi se lovim z ohlačkanimi smučarkami po snegu in uživam romantiko bolj nego proslavljeni don Juan. Za romantiko imam posebno smisel in čudno se mi zdi, da se ravsata Bohinj in Kranjska gora med sabo in drug drugemu očitata, da si medsebojno kradeta sneg. Pavliha je Pavliha in šviga iz Bohinja v Dolino in tudi narobe. A nihče ga ne vidi, ko mota svoje mreže in se smeje, kakor se spodobi. O, Pavliha je dober kavalir in zna obra-

čati svoje smuči, pa bilo že po zametanih borovških ulicah ali pa po bohinjskih bregih. Zvečer se pa znajde povsod tam, kjer je gorko in more s smehom pisati svojo tisočletno kroniko.

To pisarenje mi ne dela nikakih težkoč. Osebe, ki so spodobne in toliko vredne, da jih omenja moja kronika, prihajajo same k meni, da jih fotografiram s svojim najboljšim aparatom. Človek ima jezik in ker ima jezik, mora govoriti, in če je v moji družbi, govori same neumnosti. In zato mi je prav lahko, da ga sprejemem v svojo kroniko in ga opišem do zadnje podrobnosti. In nehote se moja kronika odebeli za deset dobrih listov, odebeli z neumnostjo, ki tako krasno redi mene samega.

Borovška Marjanca, ki se je strašno zaljubila vame in mi je zato ponudila brezplačno stanovanje pri sebi, mi poje noč in dan in me hvali, da sem najgorši smučar. Marjanca je res lepo dekle in nemara bi res ostal pri nji vso zimo, da bi ne bilo njene neumne pesmi. Vsa vas jo že prepeva in zato moram odtod. Mudi se mi k bohinjski Minci, ki sicer ne zna prepevati tako kot Marjanca, pa je zato bolj jezična in se mi utegne tudi v Bohinju pripetiti isto kot v Kranjski gori. A jaz moram imeti mir, če hočem vestno pisati kroniko. Zato pa švigam iz kraja v kraj, da me ne prepozna niti najnerodnejša smučarka, ki sem ji dvoril snoči in poveličaval njeno spretnost do samih nebes, še najmaj pa poetična Marjanca, a kaj šele Minca.

Uvod k moji kroniki o priliki, ko se pričinja novo leto in stem nova knjiga, je bil sicer težaven, zato pa gostobeseden; a tako se spodobi povsod, koder si voščijo drug drugemu srečo: čim več je besedi, tem manj je iskrena vsaka beseda; čim manj je iskrena, tem preje jo

usliši usoda, ki se smeje s Pavliho preko zasneženih poljan
in gorà. In je edina beseda, ki ima dandanes še nekaj
veljave in pesniške slave in vžiga staro in mlado, kakor je
vžgala tudi Pavliho samega čarobna, zaljubljena beseda: smuk!

Modrost modrijana Sove.

Jaz moder, norec ti — pa srečava
na polzki stezi sredi se svetà,
smeje v oči si slepa gledava
in bogme, da — enaka sva oba.

Modrost največja je spoznanje,
da svet nikogar ne pogreša,
če s poti gre — a onega še najmanj,
ki svoj talent na zvon obeša.

Na pesniškem našem nebu povsod
se svetijo novi poeti —
a žal, to so vtrinki le le starih zvezdà,
a nikdar novi planeti.

Ljubezen vince je sladkò,
iz čaše ti kipi žareče
in sili v mozeg ti, srce,
a ustnice ti vse opeče.

Al roža se more braniti,
če osel povoha jo?
Pač čudno je, čudno, saj trnov
na vejici brani jo sto.

V kraljestva večnega sladkosti
vsak človek rad bi zrl,
a če si še tako pobožen,
nerad bi že, nerad umrl.

Pri kritiku.

Kritik pisatelju: Nesrečni človek, zakaj ste mi poslali svojo knjigo v oceno? Čital sem jo in sem zaspal med čitanjem. A v spanju se mi je sanjalo, da čitam knjigo naprej in se zbudim od samega dolgočasia. In to se je ponovilo petkrat. Pa naj Vam še pišem kritiko?

Kontrasti.

Vprašanje: Kakšen razloček je med modrijanom in norcem?

Odgovor: Modrijan izmišlja nove ideje, a norci jih razširjajo.

Vprašanje: Kakšno korist ima modrijan od svojih novih idej?

Odgovor: Modrijan pogine od lakote zaradi njih, a norec se odebeli od njih.

Josip Turen:

Brežanske zmede.

Vasica leži visoko med gorovjem, in gleda leto in dan v modro nebo in na večni sneg, ki se blesti po skalnatih gorah. Odrezana je od sveta, kakor je odrezan puščavnik, ki se je odpovedal vsem dobrotam in zmotam življenja, Stisnila se je s svojimi ljudmi k skalam, k zelenim gozdovom, ki se košatijo po strmih gorskih pobočjih. In ljudje so zase in še mar jim ni svet, ki šumi nekje tam doli in daleč, Če bi ne prihajal v vas vsak teden droben časopis, bi ljudje ne vedeli ničesar v svetu in bi bili lahko trdno prepričani, da so oni sami na svetu, da je njihova vas ves svet, ustvarjen od Boga in podarjen Adamu in njegovim potomcem.

Vas imenujejo Breg in same sebe Brežene. Kar je znal in delal stari ded, to so znali in delali Brežani. In če je bila tu pa tam med njimi prebistra glava, ki si je domislila nečesa novega, kar še niso bili Bražani nikoli videli — o, prebistra glava je bila kmalu ukročena in nesrečni človek kmalu siloma postavljen na tir, ki so ga izgledili stari ošanci, Vas se je pomirila takoj in življenje je šlo naprej po stari poti kakor že leta in leta in kakor že stoletja.

A letos spomladi so se Brežani vendarle vznemirili. V nedeljo popoldne so brali v Kofedrunčkovih gostilni edini

list, ki je prihajal iz mesta in ki jih je obveščal o vojskah in o pretepih ter o rokomavharstvih po naši domovini. In so čudom brali o kraljicah, ki jih voli vsaka naša vas in jih imenujejo s prijetnim prilizljivim imenom „miss.“ Pet takih kraljic je bilo naslikano v onem listu in so gledale milo in sladko z črno počeckanega papirja.

Brežanom je zastala sapa. Očanci so se spogledali in so molčali; samo mežikali so drug drugemu, kakor da hočejo siloma potlačiti vse misli, ki so jim porajale v glavi. Mladi fantje so strmeli v časopis, a se niso zanimali za poboje, ki so bili živo opisani v listu in iz katerih so druge nedelje črpali vso svojo korajžo. Vihali so si košate brke in bulili v nežne stvarce, ki so se nasmihale iz lista.

Prvi se je zavedel Kobalov Miha. Bil je čokat fant, njegovi brki so bili skoro vatel dolgi. Imel je debele in trde pesti kakor kladivo. S temi pestmi je udaril po črvivi Kofedrunčkovi mizi, da so odskočili kozarci in so se fantje že razveselili, misleč, da pride takoj do pretepa.

A Kobalov Miha je samo namršil obrvi in rekel: „To naj bodo kraljice? Glejte, tako so drobčkane, da bi jih lahko nosil za klobukom mesto peres. Pihnil bi vanje, da bi kot peresca sifrčala na gore. In to naj bo kraljica?“

Zasmejal se je in izpraznil dobro mero. Vaščani so ga gledali in so gledali srčkane obrazke v listu. Drug za drugim se je začel posmihati in ni minilo pet minut, pa je že zaoril po vsej izbi strašen grohot. List je romal od roke do roke in vsak je izrekel svoje mnenje, kateremu so stari očanci kot nepristranci živahno pritrdjevali.

„Ta obrazek bi splahnel, če bi ga samo enkrat poljubil,“ je rekel Hudalesov Janez. „Usten nima niti za pol mojega mezinca,“ je zmajeval Lešov Lojza z glavo. „A pogledjte njene noge! Zlomile bi se, samo če ji roko položim na ramo,“ je trdil Hostnikov Cenc, ki se je z glavo skoro stropa dotikal.

„In prsi — hehe, kot dva oreha!“ se je rogal Sli-varjev Blaž. „Ljudje, čemu mi bodo orehi? Jadrca so mi pač premala, da bi bil sit od njih.“

In razgrela se je vsa izba in Kofedrunček je švigal od mize do mize in spodbujal ter se muzal, ker je dobro vedel, da se proti večeru nagne njegov največji sod, ako se Brežani enkrat razvnamejo. In so se resnično razvneli, a najbolj razgret je bil Kobalov Miha, ki mu je bil obraz ves zaripel od jeze in vina.

„Glejte, kakšne kraljice postavljajo po svetu!“ je ro-bantil. „Da jih ni sram! O, da bi volili tudi mi! Pokazali bi vsemu svetu, kaj smo Brežani in kakšna dekleta pre-moremo. Ves svet bi se čudil in ni vrag, da ne bi prišel po našo kraljico sam amerikanski cesar. Samo da bi volili!“

„Samo da bi volili!“ so mu pritrdili fantje in oči so jim zažarele, ker se je vsak domislil svoje ljube in je bil vsak prepričan, da more biti izvoljena prav njegova ljuba. In so molčali zamišljeni dolgo časa in praznili bokale. A že je udaril Kobalov Miha s pestmi po mizi tako silno, da se je sam Kofendrunček prestrašil.

„Pa jo izvolimo — kraljico si izvolimo!“ je zavpil, da je tesno bučalo po izbi. „Kdo nam more kaj? Ali naj bomo Brežani zadnji na svetu? Ali naj smo brez kraljice, ki jo ima že vsako krtovo gnezdo? Izvolimo jo, vam rečem!“

„Izvolimo jo!“ so pritrdili fantje in tudi očanci so kimali z glavo. „Pomagamo vam,“ so govorili. „Tudi mi vemo nekaj na svetu. Zastonj nismo stari in vemo, kaj je lepo in prijetno. Izvolimo si jo!“

Stvar je bila domenjena in fantje so se stisnili tesneje drug k drugemu, da se posvetujejo o vsem potrebnem. In so sklenili, da se vrše volitve prihodnjo nedeljo prav pri Kofedrunčku po popoldanskem nauku. Že so ugibali, katero dekle bi postavili za kandidatino, a nihče si ni upal predlagati, ker je mislil vsak na svojo ljubo in je bil prepričan, da samo njegova ljuba zasluži ime kraljice. Le Hostnikov Cenc je bil toliko pogumen, da je povedal pošteno svoje mnenje. „Anjevo Cilo izvolimo,“ je rekel odločno. Cila je najgorše dekle vsega Brega. Za stot in pol je je. Le poglejte njene noge in prsa in vse, kar je na nji in okrog nje. Pa recite, da Anjeva Cila ni vzor lepote! Po čeljustih jih dobi, kdor mi reče, da Anjeva Cila ni prava brežanska kraljica, Njo si bomo izvolili.“

„Dobro si povedal, Cenc,“ so ga pohvalili očanci. „Tudi mi bomo volili Anjevo Cilo.“

Fantje so povesili glave in vsakega je grizlo, da Cenc ni predlagal njegove ljube, ki je nageljček med naglji in jo je Cenc prav kruto razžalil. Stiskali so skrivaj pesti in pili, da bi z vinom potlačili jezo, ki jim je sikala v srcu. A jeza ni utihnila, ampak je rastla po vsakem požirku. Že so se čule zabavljice na račun Anjeve Cile. Cenc je rastle in rastle, in še preden so zasijale pozne zvezde, je nastal splošen pretep, v katerega so posegli tudi očanci in čigar konec so bile krvave glave in posledica — tri dni počitka na podstrešju v samotni kamrici . . .

Kljub pretepu pa volitev miss Brega ni bila ukinjena. Vsa vas je bila ves teden hudo razburjena in polna govorjenja in prerekanja. Na večer se fantje niso upali na vas, ker so se bali, da gotovo pride do pretepa, če se srečajo. Samo nedeljo so smatrali za prikladno in posvečeno za fantovsko obračunavanje. Zato po so rajši ždeli doma in nemirno pričakovali nedeljske volitve.

A pri nedeljski pridigi se je gospod župnik na vso moč razkačil na prižnici. Grmel je proti današnji nečimurnosti in bedastim razvadam, ki so se razpasle med pobožnim narodom in so posegle celo na Breg, ki je znan po vsem svetu kot najpametnejša vas. — „Miss Breg hočete voliti danes, miss Breg?“ je zaključil svojo najhujšo pridigo. „O, bedaki, da si volite miss kravo, bi vam rekel, da ste najbrihtnejši ljudje na svetu. Zakaj krava vam da vsaj mleko, kaj bo vam dala miss Breg? To vas vprašam ljudje božji?“

Brežani so se trkali na prsi in se križali zaradi svoje grešne nečimurnosti. In so šli vase in so prišli popoldne vsi na volišče h Kofedrunčku. Volili so resno in so pili iz globokih kozarcev. Obrazi so jim žareli in so bili dobre volje kakor še nikoli. In gromovito ploskanje ni hotelo prenehati, ko se je prikazal volilni odbor in glasno naznanil, da je dobila največ glasov Hudalesova Liska, ta lepa kravica, ki jo je sam Bog poslal Hudalesu v veselje in radost.

Drugi glas je dobila Anjeva Cila in volil jo je Hostnikov Cenc, ki je pač vedel, zakaj je volil Cilo, a ne Lisko.

(Dalje prihodnjič)

Naravna stvar.

Pijanček Pivček prikolovrati opolnoči domov, natreskan kot mila goba. Žena ga ozmerja po zaslugi in sklene pridigo z obupnim vprašanjem: „Kako se more božji človek napiti tako nekrščansko?“

„O to je pač lahko in popolnoma naravna stvar,“ odvrne pijanček Pivček hladnokrvno. „Ali veš, da vidi človek vse dvojno, če je brljav? Prepričan sem, da izpijem samo en kozarec, pa izpijem dva. V mislih sem trezen, pa sem pijan. In grem domov, pa greva dva — prvi trezen, drugi pijan. Samo to je nesreča, da pride pred ženko vedno le oni, ki je pijan.“

Med prijatelji.

Gospod Buc (star samec): Kaj me sprašuješ, prijatelj? Zakaj se ne oženim? Hm, to je čudna reč. Bolj kot preišlujem, tembolj mi je jasno, da je vsak, ki se oženi podoben nekdanjemu beneškemu dožu, ki so ga ob njegovem nastopu poročili z morjem — sam ne ve, kaj se skriva v onem s komur se poroči: ali zakladi in biseri ali pa pošasti in neznani viharji.

V šoli.

Profesor: Kakšno pravilo moramo izvajati iz znane latinskega reka: de mortuis nil nisi bene (o mrtvih govori samo dobro)?

Učenec: Iz tega sledi, da moramo o živčih ljudeh govoriti samo slabo.

Martin Brincelj:

Absalon.

Rija je majhno, okroglo dekletce s črnimi lasmi in bleščečimi, rujavimi očmi, rudečimi lici in majhnimi, belimi ročicami. Ni napake na nji in v nji; nihče ni mogel najti napake, pa naj jo je še toliko iskal. Napako sem našel samo jaz in mi ni bila prav nič ljuba. Rija se je malo preveč zanimala za mladega človeka in to je bila njena edina napaka, ki mi je prizadevala dosti nevšečnih skrbi.

Mladi človek je bil pa neroden, dasi je nosil dolge lase in se je smatral radi tega za umetnika ali pa tudi pesnika. Rija se je sukala ljubeznivo okrog tega človeka in ga gledala s prijaznimi očmi. A človek je bil strašno okoren in ni spoznal vsega tega in nikakor ni hotel spregovoriti z gospo mamó resne besede. Nemara je bil boječ, nemara pa je v srcu nosil že drugo — kdo ve?

Rija je povešala glavo in ji je bilo hudo. Gledal sem jo skrivaj in težko mi je bilo pri misli, da se to krasno dekletce vznemirja zaradi človeka, ki se niti ne zgane, če se upro vanj Rijine prekrasne oči in govori iz njih sama ljubezen. Saj je ne ljubi, sem si mislil sam pri sebi in ljubosumnost mi je narekovala trden sklep, da moram dekletu na vsak način pomagati in jo ozdraviti v njeni brezsmiselni ljubezni.

Pričel sem govoriti o njem, o tem klavernem človeku. Hvalil sem ga na vso moč in do neba povzdigoval njegov značaj, njegove zmožnosti, njegovo skrbno toaletno in lepoto. In nazadnje tudi njegovo lasuljo. . .

„Kaj, lasulja?“ je vzrojila Rijja in je bila vsa preplašena.

„I, seveda — lasulja,“ sem odvrnil prostodušno. „Kaj ne veš tega? Vsemu mestu je znano, da nosi gospod Bicek najlepšo in najdražjo lasuljo, kar jih je na svetu.“

„In zvečer?“ Vpraša Rijja.

„Zvečer obesi gospod Bicek lasuljo na kol in si potegne nočno čepico prav do ušes. Pravijo, da je prav zanimiv v čepici. . .

Lahko si mislite, da se Rijjine oči od tistega dne niso več smehljale, če je zagledala gospoda Bicka. Njeno srce je bilo ozdravljeno in pričela je sovražiti onega, ki je šel v svoji drznosti tako daleč, da ji je dopadal.

A v gospodu Bicku smo se motili vsi, zakaj gospod Bicek je bil pravzaprav dober človek. Bil je resnično lep fant in zaradi svoje lepote od žensk samo preveč razvajen. Takoj je spoznal, da se je Rijja napram njemu čisto izpremenila. Pričelo ga je jeziti in čimbolj je postajala hladna tembolj je bil gospod Bicek zaljubljen. Pa je trdno sklenil, da si mora priboriti Rijjino prijateljstvo, s prijateljstvom, njeno srce in njeno roko.

V nedeljo dopoldne sedi gospodična Rijja pri oknu, vsa zatopljena v knjigo zaljubljenih pesmi in v svojo lastno nesrečno ljubezen. Kar vstopi služkinja in najavi obisk gospoda Bicka. No, gospod Bicek je tik za služkinjo in stopi s sigurnimi koraki v izbo, ker ne misli na nič drugega

nego na svojo ljubezen.

Rija se domisli njegove lasulje in zardi. O, glejte nesramneža! Še malo ne pride v zadrego in prostodušno kramlja o zadnjem plesu, kjer je bila Rija skoro ves večer samo njegova plesalka. Seveda — tedaj še ni vedela o njegovi lasulji. Zato pa je bilo tako. . . O, zdajle pa pripoveduje celo o večerji pri gospe svētnici in tam sta sedela drug poleg drugega, kakor da jima je usoda pokazala, da spadata drug k drugemu in ne more biti drugače. Seveda, takrat; a zdaj je vse drugače. . .

Rija je sicer dobrodušno in mirno dekle. A sedaj ne misli na nič drugega nego na osveto. Zakaj je storil ta strašni greh in ji je prikril svojo lasuljo? Gospod Bicek pripoveduje sam Bog ve kaj, a Rija ga ne posluša in samo ugiba, kako bi se maščevala.

A vendar je posluhnila, ko je gospod Bicek pričel ves navdušen praviti, da je gospodična Rija danes tako dražestna in ljubka kakor še nikoli. . . „Čemu to laskanje?“ vzroji Rija. „Pustite te neslanosti!“

„Ne, ne,“ odgovarja gospod Bicek. „Danes ste v resnici tako krasni kot nihče na svetu. Pri prerokovi bradi prisegam. . . .“

„To je turška prisega,“ se posmehne Rija zlobno. „A imate prav. Turki nosijo dolge brade, na glavi pa turbane.“

„Seveda,“ potrdi gospod Bicek. „Lahko bi bil prisegel pri Zevsu. Ali ne?“

„Ali pa tudi pri Absalonovih laseh,“ odvrne gospodična Rija škodoželjno.

„Da, da,“ se posmeje gospod Bicek in se pogladi

po svojih dolgih, temnih laseh. „Lahko bi vam prisegel tudi pri Absalonovi grivi, če vam je ljubše in mislite, da je ta prisega boljša in močnejša.“

„In če je prisega tako trdna in poštena kakor so lasje,“ ga prekine Rija. „Toda čuvajte se! Slavni kodri so služili gospodu Absalonu prav klaverno.“

Gospod Bicek prikima z glavo. „Z lasmi se je zapletel ob vejo in je obvisel na nji. Zasedovalci so ga dohiteli in ubili. Jaz pa . . .“

„Seveda,“ se poroga Rija, „vam se ni treba bati, da se vam pripeti kaj takega.“

„Oh,“ se vznemiri gospod Bicek. „Kaj so vam na poti moji lasje?“

„Nič, prav nič,“ odgovori Rija in se trese od jeze zaradi nesramnosti gospoda Bicka. „Prav nič, spoštovani gospod! Vaši lasje so prav toliko vredni kakor vse vaše besede, ki me z njimi proslavljate in se mi hočete laskati.“

„Velja gospodična!“ pravi gospod Bicek ves vesel. „Vse je resnično, kakor je resnično tudi to, da vas ljubim in obožujem...“

Rija ga pogleda in zardi. Kako lepo zna gospod Bicek govoriti in kako je v resnici zal! O, da ni grozne lasulje... Rija vstane naglo in se prime za rob mize, ker se ji zdi, da omahne vsak hip. In je govorila, a se ji je zdelo, da se mora zadušiti ob lastnih besedah: „Ah, vi me ljubite? Ali bi mi zaradi ljubezni storili vse, kar zahtevam od vas?“

„Vse, kar hočete,“ vzdahne presrečni gospod Bicek.

„Oh, moja prošnja je v resnici neumna,“ nadaljuje

Rija. „Na vaše priznanje vam moram odgovoriti šele tedaj, če dovolite, da zaigrava kratko pantomino. Tedaj na delo in storite, kakor vam ukažem! . . . Bežite, bežite! Zasedovalci so vam za petami. Vi ste Absalon, ta soba je gozd, a moja iztegnjena roka je drevo, ono slavno drevo.“

„Kaj resno mislite, gospodična?“ Se začudi gospod Bicek.

„Resno, tako resno, kakor me vi ljubite,“ odvrne Rija. „Ali bo kaj?“

„No, pa z veseljem,“ pravi gospod Bicek in zdrvi — hop, hop, hop . . . Drobni, nežni prsti se dotaknejo njegovih dolgih kodrov, a si ne upajo, da bi jih pograbili.

„Še enkrat, prosim,“ zapove gospodična. Hop, hop, hop — Zleti gospod Bicek vdrugič in drobni prstki pograbiyo. A Rija se začudi. „Kaj je nesramnež lasuljo k glavi pribil? Saj sem ga vendar potegnila, kar sem mogla.“

Na glas pa zapove: „Prosim, še enkrat!“ Gospod Bicek se zažene — hop, hop, hop! Gospodična zamahne z ročico in prstki zagrabiyo mehke kodre tako silno, da se mora gospod Bicek ustaviti.

„Ovbe!“ zavpije gospod Bicek od bolečine. „Toda, gospodična, vse lase mi izpulite! . . .“

„Saj vas prav nič ne boli,“ odvrne Rija. „Le še naokrog, le še naokrog!“

Gospod Bicek si ne more pomagati in zdrvivnovič. Tedaj pa se je malih prstkov polotila sveta jeza, grebli so na levo in desno, pulili in trgali po grivi nesrečnega Absalona. Rija je besnela in se smejala, a gospod Bicek je prosil in jadikoval „Usmilite se, gospodična, usmilite! Glavo

mi strgate z vratu . . .

Klečal je pred njo, ko sem vstopil. V početku od samega začudenja nisem mogel govoriti in skoro se mi je dozdevalo, da se je Rijji nemara v glavi zmedlo. „Dekle, dekle, kaj počenjaš?“ sem zaklical.

Rija me pogleda in odgovori prostodušno: „Nič hudega ne delam, striček. Tale gospod je pri svojih laseh prisegel, da me ljubi. Zdaj pa poizkušam, če je njegova ljubezen resnična in prava.“

„Toda mene boli strahovito, gospodična,“ zatarna gospod Bicek. A Rijja ga potegne še huje in odvrne mirno: „Kako naj vas boli, gospod Bicek? A to vam rečem, da imate lasuljo dobro pritrjeno k glavi.“

„Lasuljo?“ se začudi gospod Bicek. „Kakšno lasuljo? Saj ne nosim lasulje . . .“

Rija izpusti nesrečneža. „Stric mi je pravil, da nosite lasuljo in jo zvečer natikate na kol . . .“

Še nikdar nisem bil v taki zadregi in sam ne vem, kako sem mogel tako odgovoriti: „Oprostite, gospod, to bajko sem natvezel Rijji, ker — hm — ker . . .“

A gospod Bicek se zasmije na vse grlo in me prekine: „Ali ne zato, ker sem bil slep in me je Rijja ljubila?“

Vesetje na vseh straneh. Na dveh pa objemanje in poljubovanje in zaroka . . .

Ivan Res:

Prigode ribiča Trsa.

I.

No, nazadnje bi človek lahko rekel, da bi se gospodu Trsu ne bilo treba ukvarjati z ribištvom. Saj mu je prijazna usoda dala vsega v obilici, da mu ni bilo treba skrbeti, kaj bo zavžival jutri, če se mu ribolov skazi in mu postrvi pobegnejo nekam daleč in globoko pod razleknjeno skalo. A gospod Trs je nemirne krvi in ne more mirovati niti za trenutek, če slučaj nanese, da je za kratek hip brez dela in se hoče za dobro urico otresti vseh nadležnih muh, ki človeka preganjajo od jutra do večera.

Če bi gospod Trs ne bil humorist, bi mu obraz gotovo ne žarel v zadovoljnosti in bi njegov smeh ne bil tako prisrčen in obenem glasen, da ga lahko slišiš od ene strani vasi na drugo stran. In bi bilo vse drugače in človek bi resnično pogrešal gospoda Trsa in njegov smeh in njegovo dobro voljo. A pogrešal bi pa gotovo najbolj njegovih prigod in postrvi bi ne imele nikogar, ki bi se zanimal zanje in jih kratkočasil s svojimi prigodami in bi jim delal mokro bivališče vsaj za silo zdržljivo. Vsega tega se je gospod Trs dobro zavedal, ko je vzel ribolov v namem in se specializiral za prvovrstnega ribiča.

Posedaval je ob potoku, iskal si je zavetja v senci vrbja in držal trnek potrpežljivo v roki. In da mu ni bilo

dolgočasno, se je pogovarjal z postrvmi in sicer v jeziku, ki si ga je izmislil sam in o katerem je bil trdno prepričan, da je ta jezik pristno ribji, pa bodisi iz slovniških ali pa zvočnostnih ozirrov. Ta jezik je bil resnično svojevrsten in umetniško dovršen, da so morale razumeti vse ribe, ki so begale po potoku in morale poslušati gospoda Trsa, ki je včasih robantil v ribjem jeziku, včasih pa se smejal, da so ribe plašno bežale pod razleknjeno skalo.

A gospod Trs je znal ribam govoriti pošteno, če je bilo treba, in jih je ukanil, kadar je le hotel. Nalovil jih je toliko, kolikor jih je potreboval za večerjo ali pa drugega dne za slastno kosilo. In ker ni bil skop človek, jih je privoščil tudi svojemu bližjemu.

Za vasjo je tekkel potoček; tako je bil čist, da bi lahko služil vaškim lepoticam mesto dragega zrcala. Tiho in gibčno so se sukale postrvi po vodi in človek jih je štel, a jih ni mogel prešteti, ker so se drenjale in so si bile tako pododne, da nisi vedel ali jih je sto ali tisoč. Preštovati jih je znal samo gospod Trs, ki je menda poznal vse ribe; saj jih je klical po imenu, a ta imena so bila tako izrecno ribja, da jih nisi mogel izreči, a kaj šele, da bi si jih zapomnil.

Solnce sije nad potokom in vročina pritiska okrog njega a gospod Trs si zna pomagati, pa se skriva med vrbje. Tolstegega, mastnega črva si natakne na trnek in ga spusti v vodo. Postrvi se zganejo in strnejo. Osuple gledajo na črva, ki polzi tik nad njimi po vodi, in očesca se jim utrinjajo, A že beže navzdol in se skrivajo za kamni ali pa pod krivenčastimi koreninami in ni jih od nikoder več, dasi jih gospod Trs vabi z najslajšimi ribjimi priimki. Ribič že uvideva

da je danes gotovo z levo nogo vstal in je priklical radi-tega nesrečo, ki se mu bo smejala ves dan in bo gospoda Trsa pripravila ob lepo zamišljeno večerjo.

„Primojribuš!“ je že pričel po ribje kleti. Zakaj solnce se je bilo pomaknilo za tri pedi proti goram in je sipalo zlate žarke naravnost na gladko ostriženo glavo gospoda Trsa.

To ga je pa še bolj razvnelo, a vedel je, da mu vse prav nič ne pomaga in da se more zavleči v grmovje, da se malo ohladi. Splazil se je tja in si tam poiskal varno zavetje. Zleknil se je po travi, a palico je krepko držal v roki, ker se je menda bal, da mu jo med spanjem lahko ukrade nepridiprav in si nalovi rib po mili volji, med tem ko upehani ribič brezskrbno plava v svojih ribjih sanjah.

Pošteno je gospod Trs smrčal, ko se mu je bližala tropa kokoši. Petelin ga je sicer pogledal s pisanim pogledom, a že je zapazil tolstega črva, ki je ležal brezgibno nedaleč od spečega ribiča.

„Kok, kok — prekrasen založaj,“ je petelin zaku-kurikal v kokošjem jeziku svoji čredi. „Ženičice, hojla, hojla!“

„Oho, oho!“ so žlobudrale kokoši in se pričele dre-njati okrog gospoda Trsa. A ribič je spal in jih ni slišal. Sanjal je o najlepši postrvi, ki je bila ribja kraljica in tako zapeljiva, da ji gospod Trs ni znal imena, dasi je izvrstno govoril ribji jezik. Smukala se je kraljica okrog njegovega trnka, milo ga je pogledovala, a gospod Trs jo je pogledoval še bolj milo in jo rotil z izbranimi besedami in ji lagal vročo ljubezen.

Prevaral je in premotil ribjo kraljico, da je pogra-bila za vado. Ribič je začutil, da se mu trže palica iz roke

kraljica vleče in se mu hoče zmuzniti s trnkom in palico vred. Urno skoči pokonci, pograbi palico z obema rokama in silovito potegne trnek iz vode.

Divje kokodajsanje ga prebudi oni hip — gospod Trs je visoko držal palico, motvoz se je sukal sem ter tja, na trnku je pa visela tolsta kura, ki je bila pograbila črva s trnkom vred.

Gospod Trs stoji in strmi. Ker ne pozna kurjega jezika tako dobro kot ribjega, si neve pomagati v zadregi. A kura je že onemogla in ko se je ribič zavedel je bila že mrtva. Gospod Trs se je praskal za ušesi in ni bil nič kaj zadovoljen s svojim plenom. Dasi je robantil vseh mogočih jezikih, človeških in živalskih, mu ni preostajalo nič drugega, kakor da je vrgel svoj plen na hrbet in odšel proti domu.

Grizlo ga je ves drugi dan, ker si ni mogel privoščiti ribjega obeda, ampak se je moral zadovoljiti s plehko kurjo juho, ki pa ga je živčno bolj razburjala kakor pa kurja bedra, dasi so bila lepo rumena in so se svetila v masti, da mu je kapalo od ust. In pri tem obedu je gospod Trs sklenil, da se nauči tudi kurjega jezika, ki ga bo v bodoče obvaroval takih nezaželenih obedov in ga varoval pred zapeljivo ribjo kraljico.

Če je izvršil svoj sklep, mi ni znano. Gospod Trs je energičen človek in sem prepričan, da se je res naučil kurjega jezika, saj menda ni tako težak kot ribji...

Petruška:

Sveta Ana.

V vasi Tunjicah na gori
cerkev romarska stoji,
sveta Ana v cerkvi s trona
milosti ljudem deli.

Tam pri njej žené neplodne
blagoslov z nebes dobé.
tam device si ugodne,
krotke najdejo može,

In če kdo prišel v vasico
je brez ljubice svojé,
že od cerkve ti z ženico
srečen proti domu gre...

K sveti Ani v Tunjicah
bom pomolil iz srcá,
da pri lepih puncah
srečo tudi meni da.

Zaljubljenec: Gospodična Nina, ljubim vas, ljubim gorko in brezmejno. In ko premišljam svojo ljubezen, mi je žal, da ne živimo v srednjem veku. Kot vitez bi vas ugrabil, posadil k sebi na konja in odvedel na konec sveta.

Gospodična Nina: Čemu je treba srednjega veka in konja? Gospod Biček, ali ne bi bila midva hitreje z avtomobilom na francoski revijeri.

Dve nagrajeni lepotici.

(Slika k „Brežanskim zmedam“ str. 6 — 10.)

Borovski Petelin.

Na stolpu borovškem petelin sedi
in gleda, posluša vse dni in noči,
Čez sto let na strehi bo zlati zapel,
kar videl, kar slišal, bo v svet razodel.

Borovške ve mamice, vas bo pa sram,
o vas bo petelin v stolpu pel tam,
vsak mladi vaš greh in vse stare laži
pove nam, a ve že, zakaj zdaj molči.

Borovška dekleta, le skrijte oči,
Petelin zapoje vam čedne reči,
košata ne bodete nič več tako,
petelin peruti ukradel vam bo.

Poznala ljubezen ponoči ste le,
kaj bilo po dnevi vam zvesto srce!
O vaši zvestobi čez kratkih sto let
petelin borovski oznanjal bo v svet.

Oznanjal Borovcev vseh modrih bo čast,
zelenega jeruža sladko oblast,
tri dni do prepeval, tri dolge noči,
o, glejte, a pesmi res konca še ni.

In zletel potem bo pod Mucno gorò,
Andreju bo svetem sel na glavò,
Korence bo gledal, poslušal sto let,
no, ljubčki, takrat pa ga slišimo spet.

Fr. J.:

Somrakov Gregec.

Somrakov Gregec je bil čuden človek, tako čuden, da se je včasih sam sebi čudil. A kaj si je mogel? No, nazadnje si niti prizadeval ni, da bi postal drugačen. „Takega me je Bog ustvaril in kako naj se upiram njemu samemu?“ je modroval vsakokrat, ko si je domislil, da je res čuden.

Saj se mu ni slabo godilo — hvala Bogu! Za vasjo je imel čedno hišico, nekaj polja in dve kravici, ki sta mu dajali mleka v izobilju. Ničesar ni pogrešal, niti žene, da si je imel že čež štirideset, in je gospodaril sam in se ubijal od jutra do večera.

Gregec je imel predobro in preusmiljeno srce. Posebno do živali. Niti muhe si ni upal ubiti, pa najsi mu je še tako nagajala na nosu; zapodil ni niti komarja, če se mu je vsedel na roko in porinil rilček v njegovo kožo. Gregec ga je gledal dobrovoljno in mu govoril: „Lačen si, siromaček. Le napij se moje krvi, da boš sit. Zadosti imam krvi, človek bi rekel, da še preveč.“

Trpinčenja živali pa Gregec ni mogel videti. Vsekdar je vzrojil, če je kdo pretepal kravo ali konja. Ako je bil odrastel, ki je mučil žival, je vzrojil in ga obenem lepo prosil, naj odneha. Če je bil pa paglavec, ga je pograbil za lase in za ušesa, da je zvedel, kaj je bolečina.

Povsod se mu je posrečilo in povsod je uspel. Samo pri sosedu Lizi je bil križ, velik križ. Liza je bila stara devica, močna in zajetna in nikoli ni mogla dobiti moža, dasi ga je iskala že od osemnajstega leta. Imela je kravico in to kravico je pretepala vedno, kadar se je hotela otresti svoje neugnane jeze. Gregec jo je rotil in prosil, a Liza se mu je rogala in če Gregec ni hotel iz njene hiše, ga je dregnila v prsa in ga sunila čez prag.

Gregec je pa jadikoval, ker se mu je Lizina kravica neznansko smilila. Premišljal je na vse pretege, kako bi rešil žival iz Lizinih krempljev in se je nazadnje domislil pravega.

Stopil je k Lizi, ki je sedela za mizo in krpala staro perilo, pa ji je rekel: „Že večkrat si govorila, da bi rada mojo njivo za Lazmi. Pa ti rečem, da ti jo prodam, da jo zamenjam za kravico. Tu je moja roka, udari vanjo in kupčija je gotova.“

Liza ga je pogledala od nog do glave in je pri tem opazila, da je Gregec še precej čeden dedec. Hudobno se je posmejala in odvrnila pikro: „Ne dam ti kravice, pa če mi daš vso domačijo. A dogovorila bi se lahko šele tedaj, če bi bil ti moj mož. To je moja zadnja beseda.“

Gregec se je popraskal za ušesi in je odšel brez odgovora domov. Tri dni je razmišljal Lizine besede in je tri dni gledal, kako je Liza pretepala kravico, pretepala še huje kakor zadnje dni. — „Za nalašč dela tako,“ si je mislil. Da me jezi in mi dela težke ure.“

Pa je izprevidel, da mora radi kravice nekaj storiti, in se je odločil, da stopi še enkrat do Lize. Zvečer je bilo, ko je prišel na Lizin dom. Lepo jo je poprosil, naj mu

proda kravo in ji zanjo odstopi dve njivi. A Liza se je smejala in odgovarjala: „Če bi bil moj mož, bi se že kako pogodila. Pa nisi moj mož.“

„No, pa naj bom, če ni drugače,“ se je Gregec hipoma odločil. Liza je pa zardela in se je smejala v zadregi. In sta se še tisti večer dogovorila radi ženitovanja in še mesec dni ni poteklo, pa sta bila že mož in žena.

Gregec je rešil kravico pred trpinčenjem, ker jo je pasel in opravljal sam. Pravijo pa še danes, da Liza ni mogla živeti brez trpinčenja. Ker se kravice ni smela dotakniti, se je v svojih urah polotila Gregca samega. A Gregec še do danes ni potožil nikomur, dasi je sosedam znano, da ga Liza nabije gotovo dvakrat na teden.

No, Gregec je dober človek; samo da ima kravica mir, naj bo drugo že kakor hoče. Človek rad pretrpi vse, ker ima pamet, a živinica je sirota, ker niti pretrpeti ne zna vsega. In nazadnje je Gregec tudi modrijan in je uganil, da je že tako zapisano v knjigi usode. A usodi ne more uteči nihče in kako naj ji ubeži ravno Gregec, ki je tudi človek, kakor mi vsi?

Samec oženjenemu prijatelju: Prav sedaj razmišljam, kako je Mojzes visoko častil ženski spol, dočim ga drugi jutrovci tako omalovažujejo. Mohamed je ženske naravnost prezrl in trdi, da nimajo duše in ne pridejo v nebesa. Kako je neki vse to mogoče?

Prijatelj: Mohamed je sodil prav naravno. Saj je vedel, da nebesa niso več nebesa, če najde tam vsak svojo ženo.

Dober svet.

(po H. Heineju.)

Če pišeš basen kdaj, navedi
junaku pravo le ime,
če ne, gorje ti bo, ker vedi,
da k sliki osla oglašé
stotine norcev se takoj.
„To riganje — to glas je moj,“
kriče „in uho dolgo to,
to moje glejte je uho.
Čprav imena v basni ni,
spoznajo me po domu vsi,
spoznava vsa Slovenija:
Ta osel jaz sem! I-a! I-a!“

Bedaku enemu lepó
si prizanesti htél, a sto
jih gleda nate zdaj srepò.

Logika.

Učitelj: Opice so čudni stvori, človek misli, da so brez pameti, a to ni res. Dognano je, da opice zaničujejo človeka, ker ga smatrajo za izrodek svojega rodu. Bertonec, povej mi, ali je po tvoji pameti to mogoče?

Učenec: Seveda je mogoče. Saj smatramo tudi mi Gorenjci slovenščino za pokvarjeno gorenščino.

Tone Ziljan:

Nevesti.

O ljubica presrečna ti,
le bodi moja tri še dni,
saj vedel ženin tvoj ne bo,
da ti si moja še samo.

Na roki prstan ti molči
in venec nič ne govori,
poročni srečni tvoj nasmeh
o davnih pač ne ve več dneh.

Srce je ljubicam tako
kot samo prstana zlato:
bolj ga vrtiš, bolj se blesti,
bolj žarke radostne lovi.

Ko jih zadosti že ima,
prešerno solncu se smehlja
in skrije v sladko se ti pest
in mar mu moja ni bolest...

Le vrti, vrti prstan zlat,
le vrti mi ga zadnjikrat,
vanj vjemi zadnje žarke tri
in bodi moja tri še dni!

Pavliхова listnica.

B. J. v Lj. — Vaši nasveti so pametni in smo Vašega mnenja. Pravite, da je „Pavlihi“ zasigurana bodočnost in se bojite samo tega, da mu zmanjka tvarine, ker so politične stranke izumrle. Ne bojte se! Prav zaradi tega bo „Pavliha“ še bolj prospeval; njemu je malo mar politika. „Pavlihi“ ne bo zmanjkalo nikoli humorja, dobi ga povsod drugod v izobilju in mu ni treba, da bi vtikal svoj nos v umazanost blagopokojne naše politike.

V. D. v Kr. g. — Hvala Vam za iskrene čestitke. Tudi naše gospodične bodo dobile kotiček v „Pavlihi“. A verjemite mi, da je „Pavliha“ korekten kavalir in čestilec nežnega spola ter pozna vse lepe manire. Torej brez strahu!

S. P. v M. Vašega rimanega slavospeva „Pavlihi“ na čast ne moremo priobčiti. „Pavliha“ ni slavohlepen. Rajši gleda, da proslavi druge. Ker imate krasno satirično pero, Vas prosimo za nadaljne prispevke, samo „Pavlihi“ se ne smete preveč dobrikati.

M. M. v N. m. — Ne zaupate nam in pravite, da boste počakali in od strani gledali na naše nadaljno početje. Razumemo, a toliko vemo, da boste med prvimi na naši strani. „Pavlihov“ program je trdno določen in ostane na ljudski podlagi, pa naj se nepoklicani modernisti še tako obregajo vanj. Nam je za narod in njegov humor, zato vemo, da nismo na napačni poti.

Č. J. v C. — Kljub nekaterim vrlinam spis še ni goden za tisk. Tudi pri humoreskah moramo kolikor toliko gledati na umetniško stran in čistost jezika; kajti brez teh dveh tudi ni pravega, užitnega humorja.

Vsem našim humoristom!

Pišite pridno in pošiljajte svoje domislice „Pavlihi“, ki jih bo pošteno honoriral in priobčeval v svojem glasilu. Čim večja bo izbira, tem popolnejši bo list in bo v najkrajšem času glasilo vseh slovenskih dobrovoljčkov. „Pavliha“ bo razpisal mastne nagrade za najboljše prispevke, ki jih bo razdelil med najboljše. Torej na delo!

„Ljudska samopomoč“ v Mariboru sprejme za slučaj smrti in doživetja vsako zdravo osebo od 1. do 90. leta in izplača dedičem oziroma opravičencu od Din 1000 do največ 53.000 Din na podporah.

Zahtevajte brezplačno pristopno izjavo!

T. SOKLIČ

tvornica štipilk in prodaja vseh v to stroko spadajočih potrebščin.

MARIBOR

Aleksandrova cesta 43

Iščemo spretnega nabiralca

oglasov

za Celje in okolico.

Ponudbe na upravo »Pavliha«

ANNO 1818

1818

1818

Izhaja v Slovenjgradcu 1. vsakega meseca. Naroča se pri upravi „Pavlihe“ v Slovenjgradcu. Rokopisi se pošiljajo na na naslov: Jos. Vandot, Ljubljana VII., Goriška ulica 25. Naročnina za Jugoslavijo: celoletna Din 20, polletna Din 10, četrletna Din 5. – Inozemstvo: letolet. Din 25, pollet. Din 13. Oglasi po ceniku. – Nefrankirana pisma se zavrnejo.

**TISKARNA »JADRAN«
V SLOVENJGRADCU**

IZVRŠUJE RAZLIČNE
TISKOVINE HITRO IN
PO NAJNIŽJIH CENAH.

Zahtevajte proračune !!

Izdaja in tiska tiskarna „Jadran“ v Slovenjgradcu. Za tiskarno, lastništvo in uredništvo odgovarja Korenčin Franc v Slovenjgradcu.